

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Højesteret (Denemarken) op 3 mei 2010 — Post Danmark A/S/Konkurrencerådet

(Zaak C-209/10)

(2010/C 179/40)

Procestaal: Deens

Verwijzende rechter

Højesteret

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Post Danmark A/S

Verwerende partij: Konkurrencerådet

Interveniërende partij: Forbruger-Kontakt a-s

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 82 EG aldus worden uitgelegd dat de door een postbedrijf met een machtspositie en met een universele dienstverplichting toegepaste selectieve prijskortingen tot een niveau beneden de gemiddelde algemene kosten van het postbedrijf, maar boven de gemiddelde incrementele kosten van het bedrijf, een uitsluitingsmisbruik kan vormen, voor zover is aangetoond dat de prijzen niet met het oogmerk een concurrent uit te schakelen, op dit niveau zijn vastgesteld?
- 2) Indien op de eerste vraag wordt geantwoord dat een selectieve prijsverlaging onder de in de eerste vraag gestelde voorwaarden in bepaalde omstandigheden een uitsluitingsmisbruik kan vormen, met welke omstandigheden moet de nationale rechter bij zijn beoordeling dan rekening houden?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberste Gerichtshof (Oostenrijk) op 3 mei 2010 — Doris Povse/Mauro Alpago

(Zaak C-211/10)

(2010/C 179/41)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberster Gerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Doris Povse

Verwerende partij: Mauro Alpago

Prejudiciële vragen

- 1) Moet onder een „gezagbeslissing [...] die niet de terugkeer van het kind met zich brengt” in de zin van artikel 10, sub b-iv, van verordening (EG) nr. 2201/2003 („verordening Brussel II bis”) ⁽¹⁾ ook een voorlopige regeling worden verstaan waarmee de „ouderlijke beslissingsbevoegdheid”, in het bijzonder het recht om de verblijfplaats te bepalen, tot en met de definitieve beslissing over het gezagsrecht aan de ontvoerende ouder wordt overgedragen?
- 2) Valt een bevel tot terugkeer slechts dan binnen de werkingssfeer van artikel 11, lid 8, van verordening Brussel II bis, wanneer het gerecht de terugkeer op grond van een door hem gegeven beslissing inzake het gezagsrecht gelast?
- 3) Indien de eerste of de tweede vraag bevestigend worden beantwoord:
 - 3.1. Kan de onbevoegdheid van het gerecht van de staat van herkomst (eerste vraag) of de niet-toepasselijkheid van artikel 11, lid 8, van verordening Brussel II bis (tweede vraag) in de tweede staat worden tegengeworpen aan de tenuitvoerlegging van een beslissing die door het gerecht van de staat van herkomst is voorzien van een certificaat overeenkomstig artikel 42, lid 2, van verordening Brussel II bis?
 - 3.2. Of moet de verweerder in een dergelijk geval in de staat van herkomst om de opheffing van het certificaat verzoeken, waarbij de tenuitvoerlegging in de tweede staat kan worden opgeschort totdat de staat van herkomst een beslissing neemt?
- 4) Indien de eerste en de tweede vraag of de derde vraag, sub 1, ontkennend worden beantwoord:

Verzet een door het gerecht van de tweede staat uitgesproken en volgens het recht van deze staat uitvoerbaar te beschouwen beslissing die het hoederecht voorlopig aan de ontvoerende ouder overdraagt, zich overeenkomstig artikel 47, lid 2, van verordening Brussel II bis ook dan tegen tenuitvoerlegging van een eerder overeenkomstig artikel 11, lid 8, van verordening Brussel II bis uitgesproken bevel tot terugkeer van de eerste staat, wanneer zij niet in de weg stond aan tenuitvoerlegging van een overeenkomstig het Verdrag van 's-Gravenhage van 25 oktober 1980 inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen („Haags verdrag van 1980”) uitgesproken bevel tot terugkeer van de tweede staat?

5) Indien ook de vierde vraag ontkennend wordt beantwoord:

5.1. Kan de tenuitvoerlegging van een beslissing waaraan het gerecht van de staat van herkomst een certificaat overeenkomstig artikel 42, lid 2, van verordening Brussel II bis heeft gehecht, in de tweede staat worden geweigerd wanneer de omstandigheden sinds de uitspraak zodanig zijn gewijzigd dat de tenuitvoerlegging het belang van het kind thans ernstig zou bedreigen?

5.2. Of moet de verweerder zich in de staat van herkomst op deze gewijzigde omstandigheden beroepen, waarbij de tenuitvoerlegging in de tweede staat kan worden opgeschort totdat de staat van herkomst een beslissing neemt?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 (PB L 338, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 6 mei 2010 door Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 3 maart 2010 in zaak T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (vertegenwoordigers: R. Kunze, G. Würtenberger, Rechtsanwälte)

Andere partijen in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen), Applus Servicios Tecnológicos, SL

Conclusies

— vernietigen het arrest van het Gerecht van 3 maart 2010 in zaak T-321/07, Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH/BHIM — Applus Servicios Tecnológicos, SL (het litigieuze

arrest), waarbij het Gerecht het beroep heeft verworpen tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM) van 7 juni 2007 houdende bevestiging van de beslissing van de oppositieafdeling tot afwijzing van de oppositie tegen gemeenschapsmerkaanvraag nr. 002 933 356;

— na de sluiting van de schriftelijke behandeling een datum voor een terechtzitting voor het Hof van Justitie vaststellen;

— geïntimeerde verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert aan dat het arrest van het Gerecht moet worden vernietigd op de volgende gronden:

— het Gerecht heeft ten onrechte de beoordeling van de kamer van beroep met betrekking tot de criteria voor verwarringsgevaar overeenkomstig artikel 8, lid 1, sub b, van de gemeenschapsmerkverordening ⁽¹⁾ bevestigd;

— het Gerecht heeft ten onrechte de oppositie van rekwirante op grond van artikel 8, lid 5, van verordening nr. 40/94 niet onderzocht;

— het Gerecht heeft artikel 75 van verordening nr. 40/94 geschonden door te stellen dat de kamer van beroep niet verplicht was om een volledig onderzoek van rekwirantes overige argumenten te verrichten, in het bijzonder die inzake het onderscheidend vermogen van rekwirantes oudere merkinschrijving, „om redenen van proceseconomie”;

— het litigieuze arrest schendt artikel 76 van verordening nr. 40/94;

— het Gerecht heeft ten onrechte aanvaard dat rekwirantes recht om te worden gehoord niet op ernstige wijze is geschonden door het feit dat het BHIM rekwirante niet in kennis heeft gesteld van de wijziging in het houderschap van de gemeenschapsmerkaanvragen, waardoor zij niet in de gelegenheid is gesteld om opmerking te formuleren over de wijziging van de partij;

— het Gerecht heeft een veroordeling in de kosten uitgesproken die niet in overeenstemming was met de relevante bepalingen van het Unierecht.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk (PB 1994, L 11, blz. 1).